

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 348/2014
14.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтевима за преиспитивање судске одлуке који су поднели Министарство трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије из Београда и Република Србија, преко Државног правобраниоца Републике Србије из Београда, против пресуде Управног суда 4 У 7207/14 од 29.09.2014. године, уз учешће противне странке, А., д.о.о. из Б., коју заступа пуномоћник М.Р.И., адвокат из Б., ..., у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтеви се **УВАЖАВАЈУ, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 4 У 7207/14 од 29.09.2014. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба противне странке и поништено је решење Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије број 334-00-00312/12-03 од 28.09.2012. године, уважена је жалба тужиоца и поништено је решење Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, Сектора тржишне инспекције, Одељења Панчево број 273-334-00253/12-17 од 14.05.2012. године, којим је од тужиоца одузета роба намењена промету, ускладиштена на стоваришту грађевинског материјала у С., и то роба: глатко бетонско гвожђе у количини од 460.760 килограма и ребрasto бетонско гвожђе у шипкама у количини од 23.530 килограма. Побијаном пресудом је решено да се одузета роба врати тужиоцу.

Захтеве за преиспитивање побијане пресуде поднели су Министарство трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, као правни следбеник Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике

Србије и исти је заведен у Врховном касационом суду под бројем Узп 348/2014, као и Република Србија, који захтев је заведен у Врховном касационом суду под бројем Узп 359/2014. Како се наведеним захтевима побија законитост исте пресуде Управног суда, 4 У 7207/14 од 29.09.2014. године, Врховни касациони суд је, на основу сходне примене одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14), спојио поступке по захтевима ради економичности поступка и доношења јединствене одлуке, тако што је списе предмета Узп 359/2014 спојио списима предмета Узп 348/2014, под којим бројем ће се предмет даље водити.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом од стране Министарства трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије због повреде правила поступка која је од битног утицаја на решење управне ствари и повреде закона, другог прописа или општег акта, подносилац истиче да је пресуда захваћена битном повредом правила поступка, јер тужиоца на усменој јавној расправи од 18.09.2014. године није заступало лице које за то може да буде овлашћено, јер није дипломирани правник са положеним правосудним испитом запослен код тужиоца. Сматра да је пресуда захваћена и повредом правила поступка, јер је њоме одлучено у пуној јурисдикцији, а она, при томе, не садржи разлоге за одлуку донету у диспозитиву, односно разлоге о одлучним чињеницама. Указује на то, да је за пресуду у спору пуне јурисдикције било потребно извођење доказа вештачењем, што није учињено, због чега ни чињенично стање није поуздано утврђено, а пресуда нема јасан став о одлучним чињеницама на којима суд заснива одлуку у материјално правном смислу. Погрешна примена закона и другог прописа се састоји у томе што суд у овој управној ствари није применио изричиту законску одредбу из члана 45. став 1. тачка 7. Закона о условима за обављање промета робе, вршења услуга у промету робе и инспекцијском надзору, која прописује одузимање робе решењем када се продаје роба која није прописно пописана, што је тужилац чинио, при чему суд не наводи доказе на основу којих изводи закључак да је тужилац пре стављања робе у промет имао извршен попис робе и да је исти евидентиран у прописаној евиденцији. Предлаже да суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Република Србија, преко Државног правобраниоца Републике Србије, у захтеву за преиспитивање судске одлуке, поднетом због повреде правила поступка од битног утицаја на решење управне ствари и повреде закона, другог прописа или општег акта, предлаже да суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Заинтересовано лице, "А." д.о.о. из Б., у одговору на захтеве, предлаже да суд исте одбије и обавезе тужено Министарство трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије да му надокнади трошкове за састав одговора по АТ у износу од 54.000,00 динара и судске таксе по ТТ.

Поступајући по поднетим захтевима и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтеви су основани.

Побијана пресуда је донета у поновном поступку, пошто је претходно донета пресуда Управног суда 12 У 15273/12 од 16.04.2013. године, којом је одбијена тужба тужиоца у истој управној ствари, поништена одлуком Уставног суда Уж бр. 4581/13 од 10.04.2014. године усвајањем уставне жалбе П. д. з. т. и у. "А." д.о.о. и утврђивањем да је пресудом Управног суда У 15273/12 од 16.04.2013. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из одредбе члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

Према разлозима образложења побијане пресуде, погрешно су првостепени и тужени орган оценили да у конкретном случају треба применити одредбу члана 45. став 1. тачка 7. Закона о условима за обављање промета робе, вршења услуга у промету робе и инспекцијском надзору, чиме је повређен закон на штету тужиоца, те имајући у виду да је поступак трајао девет година, а да утврђено чињенично стање у списима предмета пружа поуздан основ за одлучивање у спору пуне јурисдикције, применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде. По налажењу Управног суда, у поступку контроле Републичке тржишне инспекције учињене су значајније процесне неправилности, које су утицале на правилност самог поступка, а самим тим и на законитост решења о одузимању робе тужиоцу, коме није била дата адекватна и ефективна прилика да представи свој случај, односно своју одбрану изнесе на начин којим би били задовољени установљени стандарди правичног одлучивања о његовој обавези или одговорности.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да се основано наводима захтева указује да су пресудом начињене битне повреде правила поступка.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, чијом применом је побијана пресуда донета, прописано је да ће, када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд пресудом решити управну ствар ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Управни суд је, након закључене усмене расправе, налазећи да природа ствари то дозвољава и да утврђено чињенично стање у списима предмета пружа поуздан основ за то, донео одлуку применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима. При томе је, после десет година од дана прве инспекцијске контроле код тужиоца, налазећи да су у поступку контроле Републичке тржишне инспекције учињене значајније процесне неправилности, које су утицале на правилност самог поступка, а самим тим и на законитост решења о одузимању робе тужиоцу, сам решио управну ствар, тако, што је одузету робу вратио тужиоцу, пропуштајући, при томе, да утврди са сигурношћу да ли је било пропуштања у пословању тужиоца и вођењу евиденција о роби, те да ли је било промета робе у релевантном периоду и да ли је роба пописана или не. Управни суд је у спроведеном одлучивању у пуној

јирисдикцији утврдио, наиме, да првостепени управни орган није поступао у свему у складу са прописима, да другостепени управни орган није санкционисао повреду учињене у поступку пред првостепеним органом, али је, супротно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пропустио да спроведе поступак у коме ће сам решити управну ствар, односно, за своју одлуку којом је решио управну ствар у смислу цитиране одредбе Закона о управним споровима, није дао ваљане и јасне разлоге. Диспозитив побијане пресуде у свему замењује поништени акт, али су изостали разлози за доношење такве одлуке, те Управни суд у спроведеном поступку пуне јурисдикције није утврдио да ли постоји основ за одузимање робе, односно, који су разлози за враћање одузете робе тужиоцу, а ти разлози би једино могли да буду да је тужилац поступао у свему законито. Тиме што управни органи нису, по налажењу Управног суда, у свему поступали по правилима поступка, није решена управна ствар, па је Управни суд то учинио доносећи пресуду у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, али за такву своју одлуку није дао разлоге о одлучним чињеницама.

Управни суд у разлозима образложења побијане пресуде наводи да у списима предмета нема упоришта за тврдњу управних органа да у конкретном случају треба применити одредбу члана 45. став 1. тачка 7. Закона о условима обављања промета робе, вршења услуга у промету робе и инспекцијском надзору ("Службени гласник РС" 39/96... 101/05), јер је изјава директора тужиоца, који је саслушаван у просторијама СУП Смедерево, у присуству полицијских службеника, под околностима које доводе у сумњу у ком поступку је доказ саслушањем директора тужиоца уопште изведен, да роба није пописана, не може да буде основ за одузимање робе, при чему Управни суд није имао у виду наводе жалбе тужиоца од 01.02.2005. године, изјављене на првостепено решење о одузимању робе, која се такође налази у списима предмета и у којој је наведено да попис робе није извршен. Како наведена жалба од 01.02.2005. године није сачињена у присуству полиције, а налази се у списима предмета, Управни суд је био дужан да је цени, заједно са осталим доказима у списима предмета.

Према разлозима образложења побијане пресуде, присуством полиције при саслушању тужиоца је повређено начело самосталности службеног лица заштићено одредбом члана 11. Закона о општем управном поступку. За овакву тврдњу Управни суд није дао разлоге, нити је навео од каквог би утицаја била ова повреда начела самосталности службеног лица на доношење решења у управној ствари.

Управни суд, даље, налази да се изјава директора тужиоца да роба није пописана не може сматрати доказом у конкретном управном поступку, јер је, према одредби члана 172. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" 33/97 и 31/01), изјава странке супсидијерни доказ, у случајевима да за утврђивање одређене чињенице не постоји непосредан доказ. Зато је Управни суд био дужан да на јавној расправи разјасни и утврди, извођењем и оценом предложених доказа у току судског поступка, да ли су и, ако јесу, на који начин полицијски службеници својим принудним понашањем

утицали на тужиоца да приликом саслушања у првостепеном управном поступку изјави да наведена роба на складишту у С. није пописана у време продаје једног дела те робе, у јануару месецу 2005. године, као да и роба није пописивана у току 2004. године. Сем тога, требало је проверити истинитост тврдње тужиоца да је попис робе на складишту у С. извршен законито, како у погледу садржине пописа, тако и у погледу времена извршеног пописа, а све то на основу предложених доказа саслушањем стручњака из области књиговодства. Пошто није тако поступио, Управни суд ће у поновном поступку да поступи по упутствима ове пресуде, те ће тек тада бити у могућности да, оценом свих изведених доказа, закључи да ли је дата изјава тужиоца у првостепеном управном поступку пуноважна, а следом тока, да ли је тужилац законито поступао у оном делу, који је захтеван извршеном контролом тржишне инспекције.

Врховни касациони суд налази да наводи захтева према којима је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба поступка из разлога што тужиоца на усменој јавној расправи није заступао дипломирани правник нису основани, имајући у виду одредбе члана 38. Закона о управним споровима, према којима суд може да расправи спор и без присуства странака.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви за преиспитивање побијане пресуде основани, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима, захтеве уважио и побијану пресуду Управног суда укинуо и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, како би у поновном поступку суд отклонио повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом и, након оцене свих доказа, правилно применио материјално право, одлучујући као у ставу првом диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да су захтеви за преиспитивање судске одлуке уважени, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку, који закон се на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, односно одбио захтев противне странке за накнаду трошкова овог поступка.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 14.09.2015. године, Узп 348/2014

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.